

Η ευλόγηση της Χίου με τη μετακομιδή του λειψάνου του Αγίου Ιωάννου Προδρόμου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οίνουσσών

Τό μαρτυρικό καί άκριτικό νησί τής Χίου είχε τήν άπό Θεοῦ εύλογία νά ύποδεχθῇ μέ έπισημότητα, άλλα προπαντός μέ εύλάβεια καί αίσθήματα πνευματικῆς άγαλλιάσεως καί εύφροσύνης, Ίερό Λείψανο τοῦ Αγίου Ιωάννου Προδρόμου, τό όποϊον, ως θησαυρός τιμαλφέστατος, φυλάσσεται καί τιμᾶται στήν Ίερά, Βυζαντινή καί Σταυροπηγιακή Μονή Παναγίας τοῦ Κύκκου Κύπρου.

Ή έλευση στή Χίο τοῦ Ίεροῦ Λειψάνου έξεφράσθη ως διακαῆς ιερός πόθος τοῦ Έκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Αγ. Ιωάννου Προδρόμου Πυραμᾶς, τόν όποϊον πόθον έπεκρότησε καί ένίσχυσεν ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών κ. Μᾶρκος, μέ τήν συνδρομή τοῦ έκ Πυραμᾶς καί έγκατεστημένου στήν Κύπρο κ. Δημητρίου Μιχ. Χειλᾶ, προκειμένου νά έορτασθῇ μέ κάθε πνευματική έξαρση ή Ίερά Πανήγυρις τοῦ Αγ. Ιωάννου στό χωριό τους.

Πρός τοῦτο, έζητήθη καί έχορηγήθη ή κανονική εκκλησιαστική ᾄδεια τόσον τοῦ ύπευθύνου καί ᾄρμοδίου Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου καί Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου, όσον καί τής Ίεράς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.

Μετά τήν ολοκλήρωση τῶν διαδικασιῶν αὐτῶν, ὡς καί τόν καταρτισμό τῶν ἑορταστικῶν Ἐκδηλώσεων, ἦλθεν ἡ περιπόθητη ἡμέρα, 27 Αὐγούστου, τῆς μετακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τό ὁποῖον μετέφερεν ἐκ Κύπρου στή Χίο, μέ τήν εὐλογία τοῦ Πανιερωτάτου κ. Νικηφόρου, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀγαθόνικος Κυκκώτης, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας καί Ἐφορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου, συνοδευόμενος ἀπό τόν κ. Μιχαήλ Δημοσθένους.

Ἡ Ἐπίσημη Ὑποδοχή ἔγινε στήν εἴσοδο τοῦ προαυλίου τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου ἀπό τόν Χίου κ. Μᾶρκο, μέ τήν συμμετοχή τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Χίου, τῶν Ἀρχῶν τῆς νήσου, πλήθους λαοῦ, τιμητικοῦ ἀγήματος καί τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς 96 Α.Δ. Τ. Ε.

Τό Ἱερόν Λεῖψανον, ἐντός βαρυτίμου λειψανοθήκης, ἐτοποθετήθη στό μέσον τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἐπί προσκυνηταρίου διακοσμημένου μέ σχοῖνον καί γιασεμιά.

Ἀκολούθησε Δέησις καί ἡ θερμή καί θαυμασία σέ περιεχόμενο προσφώνηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Χίου στόν κατάμεστο ἀπό πλήθη πιστῶν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό, κατά τήν ὁποίαν εἶπε:

Δοξολογοῦμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τήν Τρισήλιον Θεότητα, τὸν Ἀναρχον Πατέρα, τὸν τὰ πάντα δημιουργήσαντα δι' Υἱοῦ, συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τόν Συνάναρχον τῷ Πατρί Υἱόν καὶ Λόγον, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν καὶ τὸν Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ καὶ τὸ ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνηθρονον, νημερτές, Πάνταρχον καὶ Παντουργόν Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον,

Ὅτι ἡξίωσεν ἡμᾶς νὰ ὑποδεχώμεθα σήμερον ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, καταυγασθέντες φῶς ἱλαρόν, φῶς ἀνέσπερον, φῶς Χριστοῦ φαῖνον πᾶσι, τὰ τίμια καὶ χαριτόβρυτα λείψανα τοῦ «μείζονος ἐν γεννητοῖς γυναικὸς» κατὰ τὴν ἀσφαλῆ καὶ ἀληθῆ προφορικὴν συστατικὴν ἐπιστολήν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος, Τιμίου, Ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἀξιωθέντος διὰ τῆς χοϊκῆς χειρὸς αὐτοῦ νὰ ἀφθῇ τὴν ἀκήρατον κορυφήν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, οὗτινος τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν οὐκ ἔσμεν ἄξιοι προσκυνῆσαι.

Δοξολογοῦμεν καὶ ὑμνοῦμεν καὶ μακαρίζομεν τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ Ἐνδοξωτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὸ μεθόριον κτιστοῦ καὶ ἀκτίστου, τὴν Θεὸν μετὰ τὸν Θεόν, τὴν κατέχουσιν τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος, Κυρίαν Θεοτόκον, τὴν ἔφορον καὶ προστάτιδα τῆς γεραῆς, Σεβασμίας, Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς, Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου, πρὸ τῆς σεπτῆς εἰκόνας τῆς ὁποίας, ἦν ἀγιογράφησεν ἡ καλλιγράφος δεξιὰ, τοῦ Ἁγίου, Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἔκυψαν τὰς κορυφὰς αὐτῶν, τὰ δένδρα τῶν ὁρέων τῆς Κύπρου, ὅτι ἐμεσίτευσεν πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς καὶ Θεὸν τοιαύτης χάριτος καὶ δωρεᾶς εἰς τὴν ἀκριτικὴν νῆσον ἡμῶν.

Καὶ τιμῶμεν κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τὸν λύχνον τὸν καίόμενον καὶ φαίνοντα, τὸν εὐαγγελιζόμενον καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ, τὴν ἐνανθρώπῳ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, οὔτινος ἡ Ἱερὰ Κεφαλὴ τυγχάνει ἀγγέλοις αἰδέσιμος, τὸν Τίμιον Πρόδρομον, τὸν παριστάμενον ἐπὶ τοῦ Δεσποτικοῦ Θρόνου τοῦ Χριστοῦ, δεόμενον εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Εὐχαριστοῦμεν ἐκ βάθους καρδίας τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν

Πανιερώτατον Μητροπολίτην Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κύριον Νικηφόρον, ὅτι ἀγαθυνόμενος ἠϋδόκησεν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν εὐσεβεστάτου ἡμετέρου αἰτήματος, διὰ τὴν μετακομιδὴν τοῦ τιμαλφεστάτου τούτου θησαυροῦ, τοῦ πνευματικοῦ γαζοφυλακίου τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὰ χώματα τῆς Μυροβόλου Χίου, εἰς τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἀσκήσεώς του ἐκλέησε καὶ ἐδρόσισε διὰ τῶν ἰδρώτων καὶ τῶν καμάτων του ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακάριος, Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου ὁ Νοταρᾶς, ἀλείπτης πνευματικός τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Νεομάρτυρος Πολυδώρου τοῦ Κυπρίου, οὗτινος τὴν Ἀγίαν μορφήν συναριθμοῦμεν μεταξὺ τῶν ἐν Χίῳ διαλαμπάντων Ἀγίων.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν ἰδρυτὴν τῆς κατὰ Κύπρον συνεκλεκτῆς, Ἀπόστολον Βαρνάβα, τὸν πνευματικὸν Πατέρα τοῦ περιθριγκοῦντος τὴν ἡμετέραν ἀναξιότητα Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὅτι προμηθούμενος δωρίζει εἰς τὴν ἡμετέραν τοπικὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὴν τὴν εὐλογημένην στιγμήν, τὸ δῶρον τῆς ἐλεύσεως ἐκείνου, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸν πρόσωπον τοῦ προοιμίου τοῦ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγελίου.

Καὶ χαίρομεθα καὶ σεμνυνόμεθα καὶ καυχόμεθα ἐν Κυρίῳ ὅτι ἡ μετακομιδὴ αὕτῃ γίγνεται ἀπὸ τὴν Μεγαλόνησον τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ, τῆς Ρωμοσύνης, τῆς «συνότζαιρης» τοῦ κόσμου κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Ἑθνομάρτυρος Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ, τὴν Μεγαλόνησον Κύπρον, τὴν Κύπρον τῆς σκέψεώς μας, τὴν Κύπρον τῆς προσευχῆς μας, τὴν Κύπρον τῆς καρδιᾶς μας, τὴν Κύπρον τῆς ἀείποτε ζώσης μνήμης μας καὶ μηδέποτε λησμονιᾶς μας.

Μετακομίζεται τὸ Ἱερὸν τοῦτο Σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν Νέαν Ἰουστινιανὴν τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Αὐτοκράτειρας Νεαμονίτισσας Παναγιάς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου.

Μετακομίζεται τὸ Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦτο Κειμήλιον, ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν Ἐθνομαρτύρων Καραολῆ καὶ Δημητρίου καὶ τοῦ ἀναρριχητοῦ εἰς τὰς κορυφάς τῆς ἐλευθερίας Εὐαγόρου Παλληκαρίδου, εἰς τὴν πατρίδα τὴν ὁποίαν ὁ Κωνσταντῆς Κανάρης ἐτίμησε διὰ τοῦ ἥρωισμοῦ του.

Μετακομίζεται τὸ Ἅγιον τοῦτο Σέμνωμα ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ἐθνάρχου καὶ ὁμοσκήνου ὑμῶν Μοναστοῦ, Ἐθνάρχου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου του Κυκκώτη καὶ τοῦ «ἀξίου τῆς πατρίδος» Γεωργίου Γρίβα Διγενῆ, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Στρατηγοῦ Γεωργίου Βορριά.

Καὶ μετακομίζεται τὸ Ἅγιον τοῦτο καὶ σεπτὸν φυλακτὸν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ νέου Λεωνίδου, τοῦ ἀειμνήστου Τάσου Παπαδοπούλου, εἰς τὴν πατρίδα εἰς τὴν ὁποίαν τιμᾶται ὁ πεσὼν κατὰ τὴν τουρκικὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Κύπρον, ἀξιωματικὸς τῶν εἰδικῶν δυνάμεων Κατούντας.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Ἡ προσκύνησις τῶν Ἱερῶν Λειψάνων ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, τυγχάνει κατὰ τοὺς θεοφόρους καὶ θεοκήρυκας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποτέλεσμα τῆς θεολογικῆς διδασκαλίας τῆς Πίστεώς μας καὶ τῆς προσδοκίας περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Διότι ἡ τιμὴ καὶ ἡ πρόκρισις καὶ ἡ ἀφθαρσία ἐν πολλοῖς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων δεικνύει ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, καὶ κατὰ τὸ ὑλικόν, δὲν ἐπλάσθη πρὸς τὴν φθοράν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Παραλλήλως δεικνύει ὅτι καταδικάζοντες τὴν μονοφυσιτικὴν αἵρεσιν, ἱστάμεθα μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, καὶ πρὸς τὴν φροντίδα τῆς δημιουργίας τοῦ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ δημιουργήσαντος Θεοῦ, δηλονότι ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον σήμερον ὀνομάζεται οἰκολογικὸν πρόβλημα.

Διότι ἡ χαριτόβρυτος ἐπίνευσις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς φύσεως, ἦντινα μετὰ θεολογικοῦ ζήλου, ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Βαρθολομαῖος, θεολογικῶς κηρύττει ἐν τοῖς ἔθνεσι, τυγχάνει θεολογικὴ καὶ συνεπῶς ψυχωφελὴς καὶ πνευματικὴ ὑποχρέωσις τῆς καρδίας ἐκάστου εὐσεβοῦς καὶ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Καὶ, τέλος, ἡ προσκύνησις τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῶν Ἀγίων τῆς Πίστεώς μας, ἀποτελεῖ πηγὴν χάριτος, πηγὴν θεραπείας, διὰ πάντας τοὺς προσερχομένους καὶ αἰτουμένους τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Μέγας τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεοκήρυξ πατὴρ διδάσκει ὅτι, ὅπως τοποθετοῦντες τὸν σίδηρον ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ ἐν συνέχειᾳ ἀπομακρύνοντες αὐτόν, ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του νὰ διατηρῇ τὴν θερμότητα τῆς φλογός, οὕτως καὶ τὰ λείψανα τῶν Ἀγίων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐσκήνωσεν ἡ ἁγιασθεῖσα καὶ θεοέραστος ψυχὴ, ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος νὰ διατηροῦν τὸ πῦρ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως καὶ τῆς ἐλκύσεως τῆς Θείας Χάριτος.

Ὅθεν, ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἕλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν καὶ ἐπαίροντες χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν ἐπὶ θρόνου χερουβικοῦ ἐπαναπαυόμενον Θεόν, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιδαψηλεύῃ τὴν χάριν Του ἐφ' ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην, ἐπὶ τὴν Ἀγίαν αὐτοῦ Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησιαν, ἣν περιποιήσατο καὶ ἐστήριξεν τῷ Τιμίῳ Αὐτοῦ Αἵματι, ἰδιαίτατα δὲ, ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου, τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τριῶν Ἀποστόλων, τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τοῦ Θεοκήρυκος τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ Ἀγίου, Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκριτικὴν, ἁγιοτόκον καὶ ἁγιοτρόφον, ἡρωτόκον καὶ μυροβόλον, ναυπρύτανιν τῆς παγκοσμίου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ ναυσικλητὴν δολιχῆρετμον ὀλκάδα τῆς

Χιακῆς Ἐκκλησίας.

Εὐλογημένη ἡ παρουσία σας μὲ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ φιλάγιον προσπάθειαν τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ Χίου υἱοῦ κυρίου Δημητρίου Χειλᾶ. Εὐλογημένη ἡ παρουσία σας εἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀγίων, Γέροντα, ἐρχόμενε ἀπὸ Νῆσον Ἀγίων. Ἀμήν.

Στὴ συνέχεια, ἀντεφώνησεν ὁ Πανοσιολ. Ἐφορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου Ἀρχιμ. κ. Ἀγαθόνικος Κυκκώτης, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τοὺς θερμούς καὶ ἀδελφικούς χαιρετισμούς τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Νικηφόρου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Χίου κ. Μᾶρκο, ὡς καὶ τὴν τιμὴν του νὰ μεταφέρει τὴν Χάρη καὶ Προστασία τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσας τοῦ Κύκκου μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου, πρὸς εὐλογία, ἀγιασμό καὶ ἐνίσχυση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Χίου.

Μετὰ ταῦτα, ἐγένετο ἡ προσκύνησις τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἐπραγματοποιήθη Ἱερά Ἀγρυπνία.

Τό πρωί τῆς 28ης Αὐγούστου ἐτελέσθη ὁ Ὅρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία καὶ πρό καὶ μετὰ τὴν μεσημβρίαν ἐψάλησαν Ἱεραὶ Παρακλήσεις τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἐνῶ πλήθη πιστῶν συνέρρεαν στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό πρὸς προσκύνησιν καὶ συμμετοχὴν στίς Ἱερές Ἀκολουθίες.

Τό ἀπόγευμα, τό Ἱερόν Λείψανον μετεφέρθη πρὸς προσκύνησιν ἀπὸ τίς Μοναχές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας “Βοηθείας” καὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τό Ἰατρικὸ καὶ Νοσηλευτικὸ Προσωπικὸ τοῦ Νοσοκομείου “Σκυλίτσειο” τῆς πόλεως, ὅπου τό

ὕπεδέχθησαν μέ μεγάλη εὐλάβεια, συγκίνηση καί ἐλπίδα.

Ἀκολούθως, τό Ἱερό Λείψανο μετεφέρθη στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου Πυραμαῶς, ὅπου ἤδη εὕρισκετο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, ὁ ὁποῖος ὕπεδέχθη τό Ἱερόν Λείψانون καί ἐτέλεσε Μέγαν Ἀρχιερατικόν Ἑσπερινόν. Στή συνέχεια, ἐπραγματοποιήθη Ἱερά Ἀγρυπνία καί τήν ἐπομένη, 29 Αὐγούστου, ἐτελέσθη Ἀρχιερατικός Ὅρθρος καί Ἀρχιερατική Θ. Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Χίου Μάρκου. Τόν Θ. Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Κήρυξ τοῦ Θ. Λόγου Ἀν/χης (ΠΖ) Δημήτριος Τσαφούλης, ὁ ὁποῖος, μέ ἐμπνευσμένο λόγο, εἶπε:

«Τί ἐξήλθατε εἰς τήν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον; Ἀλλά τί ἐξήλθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἡμφιεσμένον; Ἴδου οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ἀλλά τί ἐξήλθατε ἰδεῖν; Προφήτην; Ναί, λέγω ὑμῖν, καί περισσότερον προφήτου. Οὗτός ἐστιν περὶ οὗ γέγραπται, Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ». Δηλαδή: Τί βγήκατε νὰ δεῖτε στήν ἔρημο; Καλάμι πού σαλεύει στόν ἄνεμο; Ἀλλά τί βγήκατε τότε νὰ δεῖτε; ἄνθρωπο ντυμένο μὲ ροῦχα πολυτελεῖ; Ἐκεῖνοι πού φοροῦν πολυτελεῖ ροῦχα, στὰ παλάτια τῶν βασιλιάδων βρίσκονται. Ἀλλά τότε; τί βγήκατε νὰ δεῖτε; Προφήτη; Σᾶς λέγω, Ναί! Εἶναι μάλιστα περισσότερο κι ἀπὸ προφήτης. Γιατί αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο γράφηκε: Δέξ! Ἐγὼ στέλνω τὸν ἀγγελιοφόρο μου πρὶν ἀπὸ ἐσένα. Καὶ αὐτὸς θὰ προετοιμάσει τὸν δρόμο πού θὰ διαβεῖς. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι καμιά γυναῖκα δὲν κυοφόρησε πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή.

Καὶ εἶναι πραγματικὰ σπουδαῖος! Συγκαταλέγεται στὴ χορεία τῶν μεγάλων Ἀγίων της Ἐκκλησίας, ὡς ὁ σπουδαιότερος ὅλων! Εἶναι ὁ περισσότερο τιμώμενος Ἅγιος στὴν Ὁρθόδοξη Ἱερά Παράδοση, μετὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Δὲν εἶναι τυχαῖο, πού ἡ Ἐκκλησία μας μόνο δύο ἁγίων γιορτάζει τὴ γέννηση. Τῆς Πλατυτέρας τῶν Οὐρανῶν Παναγίας μας καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Δὲν εἶναι τυχαῖο πού ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο ἀναφέροντας τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν Παναγία στὶς προσευχὲς καὶ στὶς δεήσεις.

Δέν εἶναι τυχαῖο πού δίπλα καί ἀμέσως δεξιὰ ἀπό τόν Χριστό στήν Ὡραία Πύλη βρίσκεται ἡ εἰκόνα του. Γιατί... Αὐτός ἦταν πού προετοίμασε τόν κόσμο νά ὑποδεχτεῖ τόν Μεσσία Ἰησοῦ, ἐξ οὗ καί ὁ χαρακτηρισμός «Πρόδρομος». Αὐτός ἦταν πού προέτρεψε νά ἐτοιμάσουμε τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου. «...Εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». Ἀναδείχθηκε ὁ ἴδιος σὲ ἓνα εἶδος «ἐνσάρκου ἀγγέλου» γιὰ νά ἐτοιμάσει τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου.

Αὐτός ἦταν πού ἀναγνώρισε τόν Μεσσία πρῶτος λέγοντας «Ἴδὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», «ὁ «ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» πού κουβαλάει στοὺς ὤμους του τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

Αὐτός πού εἶχε τὸ μοναδικὸ προνόμιο, νά δεῖ μὲ τὰ σωματικά του μάτια τόν Μεσσία καί νά γίνει Πρόδρομος καὶ Βαπτιστής του, γεγονὸς πού τὸν ξεχωρίζει ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς Προφῆτες.

Ὡς βιβλικὸ πρόσωπο, βρίσκεται στὸ μεταίχμιο μεταξύ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μοναδικὸς καὶ «ὀριακὸς» ταυτόχρονα, γιατί μὲ τὴν παρουσία του καὶ

τὴν ἀποστολὴν τοῦ διακρίνει, ἀλλὰ καὶ συνδέει τὸν κόσμον τῆς Παλαιᾶς μετὰ τὸν κόσμον τῆς Καινῆς Διαθήκης. Συνδέει τὴν προφητικὴ «γνώση» μετὰ τὴν ἱστορικὴ ἐμπειρία, τὴν προσδοκίαν τοῦ παρελθόντος μετὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ παρόντος. Σὲ ἓνα παρὸν ποὺ λαμβάνει τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ καὶ κλήση νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ αἰώνιον σωτηριολογικὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ Χριστιανοὶ καὶ Προσκυνητές, ὁ Ἅγιος δὲ θέλει παινέματα. Δὲν ἀναζητᾷ τὴν ὑπέρβαση καὶ δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἐπιβεβαίωση μέσα ἀπὸ κολακεῖες καὶ ἐγκωμιαστικὰ σχόλια καὶ ἀπόψεις. Αὐτό, ἄλλωστε, δίδαξε μετὰ τὴν ἀσκητικὴν, τὴν σκληροτράχηλὴν βιοτὴν τοῦ. Ταπεινοφροσύνη, μετάνοια καὶ ἀντίσταση σὲ ὕλικές, ἐπιδερμικές, ἰδιοτελεῖς καὶ ἐν τέλει ἐπίπλαστες ἀπολαύσεις. Μία ζωὴ ποὺ ἐμφοροῦνταν ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, καθοδηγοῦνταν ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ ἀνέσπερου φωτός, καὶ τῆς πραγματικῆς ἁφθαρτὸς ὑπόστασός τοῦ.

Αὐτὸ πιστοποιεῖ μετὰ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ καὶ ἀφοπλιστικὸ τρόπο, ἡ παρουσία σήμερα τῶν ἁφθαρτῶν, χαριτοβρύτων ἱερῶν Λειψάνων τοῦ, ἐκ τῆς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου Κύπρου. Ἐδῶ, στὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Πυραμᾶς Χίου, σὲ ἓνα «ἀκριτικὸν» χωριὸν τῆς ἀκριτικῆς νήσου μας, τελεῖται σήμερα ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία μετὰ τὰ ἀποτμήματα τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου νὰ τίθενται στὸ κέντρο τοῦ Ναοῦ, ὅπως στὰ πρῶτα πρωτοχριστιανικὰ χρόνια ποὺ ἡ Θεία Εὐχαριστία τελοῦνταν ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν Μαρτύρων.

Ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἀποτομή της τιμίας κεφαλῆς του. Γεραίρει τὴ μνήμη του. Τιμᾷ μὲ τὴ δέουσα θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ ὑπερηφάνεια τὸ ἐπίγειο τέλος του. Καὶ ταυτόχρονα, μᾶς παραπέμπει στὸ ἀειθαλὲς πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ σθένος τοῦ Ἀγίου, ποὺ ἐκπορευόμενο ἀπὸ τὴν καταυγάζουσα πίστη του, καταδεικνύει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο αὐτὴ ἀνθίσταται ἀποκρούοντας τὶς βολὲς καὶ τὶς ἐπιβουλὲς ὅσων πασχίζουν ποικιλοτρόπως, πλὴν ὅμως μάταια, νὰ βλάψουν αὐτὰ ποὺ πρεσβεύει. Κατατμημένα τὰ ἱερὰ λείψανά του. Συμπαγές, ὥστόσο, τὸ ὄραμα ποὺ μᾶς παρέχει ἀβίαστα τὸ παράδειγμά του.

Ἐνα παράδειγμα ποὺ ξεκίνησε ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν περίοδο ποὺ ἡ εὐσεβὴς μητέρα του Ἑλισάβετ «συνείληφεν υἱόν ἐν γήρει αὐτῆς» κατὰ θαυμαστὸ τρόπο. Συγγενὴς μὲ τὴν Παρθένο Μαρία, σὲ μία συνάντησή τους, ὄντας καὶ οἱ δύο

κυοφοροῦσες, «ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς» καὶ ἡ Ἑλισάβετ «ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου» καὶ ἀπεκάλυψε μετὰ τὸν ἀσπασμό, ὅτι ἡ Μαρία θὰ γίνει μὲ τὴν κύηση καὶ γέννηση «ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου».

Ἕνα παράδειγμα, ποὺ συνεχίστηκε, μέχρι τὰ 30 τοῦ χρόνια, στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας ὅπου διήγαγε τὴ ζωὴ του. Μὲ ροῦχα ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ τροφὴ ποὺ ἀποτελοῦσαν βλαστάρια χόρτων καὶ ἄγριο μέλι. Ζωὴ ἀσκητική, ἡ ὁποία ἦταν ἀφιερωμένη στὴν προσευχὴ καὶ τὴν πνευματικὴ ὁλοκλήρωση. Μὲ τὴν ἄσκηση καὶ τὴν ἀρετὴ ἀπέκτησε ὅλα τὰ προσόντα τοῦ ἐπιβλητικοῦ καὶ διαπρυσίου κήρυκα τοῦ Θεοῦ λόγου. Ἡ διδασκαλία του, ποὺ συνοψίζεται στὴ φράση «Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», ἦταν οὐσιαστικὰ ἡ προετοιμασία τῆς ἔλευσης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ κήρυγμά του δημιουργοῦσε καὶ ἀνατροφοδοτοῦσε πόθο μετανοίας, προκειμένου νὰ ἐξουδετερωθεῖ κάθε ἀδιέξοδος στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Προσέφερε τὸ Βάπτισμα τῆς μετανοίας, τὸ ὁποῖο ἀνοίγει τὴν πύλη γιὰ νὰ ἔλθει στὴ συνέχεια τὸ Βάπτισμα ἐν ὕδατι καὶ πνεῦμα Ἁγίου ποὺ ἐπιτελεῖ ὁ Κύριος γιὰ νὰ παρέξει πνευματικὴ Χάρη καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν.

Ὡστόσο, ὁ Πρόδρομος δὲν εἶναι μονάχα ὁ κήρυκας τῆς μετανοίας, δὲν εἶναι μόνον

ὁ προάγγελος τῆς χαρᾶς τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ μία φωνὴ ἐλέγχου. Ἡ φωνὴ του μετατρέπεται σὲ σάλπιγγα ἐλέγχου. Ταράζει τὰ ἐλῶδη, τὰ λιμνάζοντα νερὰ τῆς χλιδῆς καὶ τῆς διαφθορᾶς. Δὲν μένει ἀδιάφορος καὶ ἀπαθὴς στὴ διεφθαρμένη ζωὴ. Καυτηριάζει τὴν ἀλαζονικὴ ἔπαρση καὶ στηλιτεύει τὴν ἀνήθικη σχέση τῶν αἰμομικτῶν, τοῦ Ἡρώδη Ἀντύπα μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του. Γιὰ αὐτὴ του τὴ στάση, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ γενικότερη δράση καὶ ἀπήχηση ποὺ εἶχε στὸν ἐντόπιο πληθυσμό, ὁ μεγαλόστομος αὐτὸς Προφήτης, ὁ Ἄγγελος τῆς ἐρήμου συλλαμβάνεται καὶ ἀποκεφαλίζεται. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ θεὰ τοῦ χυμένου αἵματος κάποιου ἀποκεφαλισμένου ἀνθρώπου μᾶς προκαλεῖ αἰσθήματα ἀγανάκτησης, ἀπέχθειας καὶ αὐθόρμητης καταδίκης της πράξεως.

Ὅμως γιὰ τοὺς Ἁγίους καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Βαπτιστὴ, ἡ ἀποτομὴ καὶ οἱ ρανίδες τοῦ αἵματός του, προκαλοῦν αἰσθήματα εὐσέβειας, ἀναζωογόνηση τῆς πίστεως, μετάδοση τῆς Θείας Χάριτος. Ἡ Τίμια Κάρα τοῦ Ἁγίου εἶναι κυριολεκτικὰ ἓνας θησαυρός, ἀφοῦ μέσῳ αὐτῆς μεταδίδεται ἡ Θεία Χάρη σὲ κάθε ἕναν ποὺ θέλει νὰ πιστεύει ἀληθινὰ στὸν Θεό. Τὰ μηνύματα ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ τέλος του ὑψώνονται διαχρονικά, ἀνεξίτηλα, αὐθεντικά, ἀνέπαφα. Ἐνσαρκώνουν τὸ νόημα τῆς ἀλήθειας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Σήμερα, ποὺ ὅπως ἀναφέρεται στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη, τὰ κέρατα τοῦ θηρίου στεφανώνονται, δηλαδὴ ἡ ἁμαρτία ἐπιβραβεύεται καὶ σχεδὸν νομιμοποιεῖται, ποὺ ἀνενδοίαστες ἁμαρτωλὲς πράξεις προσπαθοῦν, μάταια ὥστόσο, νὰ πλήξουν αὐτὰ ποὺ πρεσβεύει ἡ Ὁρθόδοξη πίστη, ὁ δρόμος τῆς μετανοίας ποὺ κήρυξε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶναι μονόδρομος.

Ἡ μετάνοια, ὥστόσο, δὲν εἶναι κάτι ποὺ γίνεται μία φορὰ καὶ τελειώνει. Εἶναι μία διαρκὴς στάση ζωῆς. Εἶναι ἡ ἀσπίδα ποὺ μᾶς προφυλάσσει γιὰ νὰ μὴ φεύγει ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ κατανικῶνται οἱ δαιμονικὲς δυνάμεις καὶ νὰ ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν κυριαρχία τους. Ὁφείλουμε νὰ ἀντισταθοῦμε, νὰ κυριαρχήσουμε στὰ πάθη μας καὶ νὰ ἐπιλέξουμε τὸν δύσκολο, ἀλλὰ σπουδαῖο δρόμο. Τὸν δρόμο ποὺ καταδικάζει τὸ ἐφήμερο, τὸ οὐσιαστικὰ ἀδιάφορο καὶ εὐτελές.

Ἐχουμε τὴ βαθιὰ ὑποχρέωση νὰ ὑποκλιθοῦμε στὸ τεράστιο ἠθικὸ ἀνάστημα τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ παραδειγματιστοῦμε ἀπὸ αὐτό. Τὸ παράδειγμα τῆς θυσίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴ μήτρα ποὺ κυοφορεῖται ἡ δόξα, ὅπως εἰπώθηκε μὲ παρρησία στὴν 195ῃ ἐπέτειο τῆς Σφαγῆς τῆς Χίου τὸ 1822. Γιατί, ... τὸ ἁγιοτόκο αὐτὸ νησί γνωρίζει καλὰ τί σημαίνει θυσία, τί σημαίνει δόξα! Ὅπως, ὥστόσο, τὸ γνωρίζει κι ἓνα ἄλλο νησί. Νησὶ γλυκό, νησὶ πικρό, νησὶ τυραννισμένο κατὰ τὸν Ρίτσο. Ὁ ρυθμὸς τῆς θάλασσας καὶ τ' ὀλάνθιστο κλωνάρι. Ἡ Κύπρος μας.

Ἐκεῖ πού φυλάσσεται ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς πού μὲ εὐλάβεια προσκυνούμε σήμερα. Ὁ θησαυρὸς πού μᾶς θυμίζει ὅτι πρέπει νὰ διατηρήσουμε τὴ χριστιανικὴ μας γραμμὴ μὲ κάθε κόστος! Μᾶς θυμίζει, τέλος, τὸ καθῆκον τοῦ κάθε Χριστιανοῦ νὰ δώσει μὲ τὴ ζωὴ του ἔμπρακτη μαρτυρία στὸν κόσμο γιὰ τὸν Σωτῆρα Χριστό, «ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ἀμήν.

Πλήθη πιστῶν ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Χίου καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ χωριά τῆς Ἀμανῆς προσῆλθαν γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Ἱερό Λεῖψανο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 29ης Αὐγούστου ἐψάλη ἡ Ἱερά Παράκλησις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου καὶ τὸ Ἱερό του Λεῖψανο ἀνεχώρησε, μέ τίς δέουσες ἐκκλησιαστικὲς τιμές, ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Πυραμᾶς, πού ἐξησε αὐτὴ τὴ μοναδικὴ καὶ μεγάλῃ εὐλογίᾳ, γιὰ νὰ ἐπανέλθει στὴν Ἱερά Μονὴ Παναγίας τοῦ Κύκκου Κύπρου.

